

La tria per Andreu Loncà

OVIDI

L'espectacle de la nit dels premis Vallverdú, després de la concessió dels guardons, sobre l'obra del poeta, actor i cantant Ovidi Montllor a l'auditori de Lleida podríem situar-lo, amb tendresa, en la felicitat òrbita de la cultura de la resistència, de la clandestinitat, del maquis cultural en temps de la indústria audiovisual llampant.

En la forma artística, la cantant Gemma Humet –una de les poques persones joveníssimes de la sala– va actualitzar amb una veu molt delicada les grans cançons del cantant d'Alcoi. El veterà Toti Soler retornava a l'auditori com si no hagués passat el temps, per bé que llurs cabells clarejaven. El rapsode, barbut com un follet, va brodar el poema dels monosíl·labs de Pere Quart. Davant dels nostres ulls i les nostres orelles, va desplegar-se l'energia voltaica d'un moment històric que encara

ens commou. La vella energia dels divuit anys emergeix evocant aquella època agredolça de l'antifranquisme –el moment en què, ingènuament, creïem l'ensorrament del franquisme, conservat incòlume per a vergonya de les Espanyes.

Llavors, els joves ens movíem entre escoltar les poesies del cantant de Xàtiva, les melodies una mica emmelades del de Verges o les poesies del d'Alcoi, sempre més marginal. Ara, la perspectiva del temps passat, el desengany de la democràcia espanyola (i catalana), ens retorna, vibrant, el cantant més a l'esquerra social dels tres.

La nit dels Vallverdú va ser productivament emotiva: hem passat dels pisolabis opípars de l'especulació immobiliària a les llàgrimes emocionants dels grans po-

PREMIS VALLVERDÚ.

Actuació que va tenir lloc durant la gala dels premis Vallverdú el passat 14 de novembre.

etes, pobres i oblidats en la riuada del món audiovisual. Oh, gran Salvat-Papasseit! Oh, Segarra precís! Oh, Ovidi punyent!

Els polítics que governen la ciutat i la província, amb els seus discursos esqualids, ens van posar molt nerviosos, més aviat rígids: sembla impossible que

siguin de mirada tan curta, àtona i limitada. D'altra banda, costa poquet d'acontentar els pobres amb molles i crostes de la sensibilitat poètica. La carn ja se la reparteixen entre ells. Ara sabem que som pobres i que ho seguirem sent *in saecula saeculorum*, amén.

Mentrestant, vam escoltar els nostres poetes amb els ulls espurnejants. Aquella mateixa nit, hi hagué a París una cadena inhumana d'atemptats. La història corre furiat, a palpons.